

PREHĽAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie november 2011

IV. senát

Nálezy:

spisová značka	IV. ÚS 296/2011
sudca spravodajca	Ľudmila Gajdošíková
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	6. októbra 2011
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka (obchodná spoločnosť) namietala porušenie označených práv uznesením krajského súdu a postupom, ktorý mu predchádzal. V sťažnosti uviedla, že podala návrh na vykonanie exekúcie na vymoženie peňažnej sumy proti povinným. Okresný súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie. Povinní podali proti exekúcii námietky s návrhom na odklad exekúcie z dôvodu platnosti predbežného opatrenia, ktoré zakazuje nakladať s nehnuteľnosťami na ktoré sa má exekúcia viesť až do právoplatného rozhodnutia súdu vo veci vydania bezdôvodného obohatenia. Okresný súd uznesením povolil odklad exekúcie na dobu do právoplatného rozhodnutia vo veci vydania bezdôvodného obohatenia. Proti tomuto uzneseniu sťažovateľka podala odvolanie, na základe ktorého rozhodol krajský súd uznesením tak, že uznesenie okresného súdu o odklade exekúcie zmenil. Povolil odklad exekúcie vedenej len predajom nehnuteľností a to do právoplatného skončenia konania v právnej veci vydania bezdôvodného obohatenia vedeného na okresnom súde.
ratio decidendi	<p>Krajský súd aplikoval § 114a a § 115 ods. 3 Exekučného poriadku bez toho, aby mal preukázané, či aj povinná je podnikateľom podľa § 2 ods. 2 písm. d) Obchodného zákonníka. Ak by povinná podnikateľom v tejto kategórii nebola, nebolo by možné exekúciou postihnúť aj majetok, ktorý majú povinní v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov („BSM“); krajský súd sa však takýmito úvahami žiadnym spôsobom nezaoberal. Neskúmal, či a ktorý majetok majú povinní v BSM a ktorý prípadne vo výlučnom vlastníctve.</p> <p>Závažnejšie pochybenie krajského súdu v súvislosti s aplikáciou § 114a a § 115 ods. 3 Exekučného poriadku je zrejme z porovnania odôvodnenia napadnutého uznesenia a jeho výroku. Krajský súd zmenil uznesenie okresného súdu tak, že obmedzil rozsah odkladu exekúcie a povolil odklad len vo vzťahu k exekúcii predajom nehnuteľností. Z režimu odkladu exekúcie fakticky teda vylúčil všetky hnutelné veci povinných.</p> <p>Ustanovenia § 114a a § 115 ods. 3 Exekučného poriadku sú systematicky zaradené v treťom diele prvej hlavy štvrtej časti Exekučného poriadku s označením „Exekúcia predajom hnutelných vecí“, z čoho možno urobiť záver, že tieto ustanovenia možno aplikovať len vo vzťahu k hnutelným veciam povinných. Okrem toho text § 114a Exekučného poriadku výslovne uvádza hnutelné veci povinného, ktoré za splnenia uvedených podmienok podliehajú obmedzeniam, ak ide o postihnutie týchto vecí</p>

exekúciou.

Výkladom § 115 ods. 3 Exekučného poriadku tiež možno dospieť k záveru, že sa aplikujú len vo vzťahu k hnutelným veciam, pričom predovšetkým má ísť o veci, ktorých zexekvovaním by bolo ohrozené riadne obhospodarovanie poľnohospodárskej pôdy alebo zachovanie plynulej prevádzky rastlinnej a živočíšnej výroby.

Výsledkom aplikácie § 114a a § 115 ods. 3 Exekučného poriadku by teda logicky v tejto veci mohlo byť prípadné obmedzenie rozsahu odkladu exekúcie predajom špecifikovaných hnutelných vecí, vo vzťahu ku ktorým sú splnené podmienky uvedených ustanovení.

Aplikovať § 114a a § 115 ods. 3 Exekučného poriadku nemožno na nehnuteľnosti povinných a režim týchto ustanovení v zásade nemožno výkladom rozšíriť tak, aby sa aplikoval na nehnuteľnosti. Aplikácia a výklad uvedených ustanovení Exekučného poriadku krajským súdom je preto ústavne neakceptovateľná, použitý výklad § 114a a § 115 ods. 3 Exekučného poriadku krajským súdom v danom kontexte odporoval zneniu uvedených ustanovení a na základe tohto výkladu dospel krajský súd k záverom, ktoré z takéhoto výkladu nemožno logicky odvodiť.

Pokiaľ ide o aplikáciu § 56 ods. 2 Exekučného poriadku, krajský súd nejednoznačne vysvetľuje, z akých dôvodov bolo potrebné aplikovať toto ustanovenie, t. j. na základe akého dôvodu podľa § 57 Exekučného poriadku možno očakávať, že predmetná exekúcia bude zastavená.

Krajský súd povolil odklad exekúcie predajom nehnuteľností podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku z dôvodu, že možno očakávať, že exekúcia bude zastavená podľa § 57 Exekučného poriadku. Krajský súd uvádza tri skutočnosti, ktoré ho zrejme k tomuto záveru viedli (1. rozpor medzi zmluvou o úvere a exekučným titulom, 2. zaistenie nehnuteľností povinných podľa § 50 Trestného poriadku a 3. súdne konanie o vydanie bezdôvodného obohatenia vedené na okresnom súde a predbežné opatrenie nariadené v tomto konaní).

Argumentácia krajského súdu je podľa názoru ústavného súdu nedostatočná; krajský súd svoje závery neodôvodnil v rozsahu, ako to vyžaduje § 157 ods. 2 OSP v spojení s § 211 ods. 2 OSP, preto je odôvodnenie napadnutého uznesenia v tejto časti nepresvedčivé a zároveň nepreskúmateľné. Krajský súd predovšetkým uvedené skutkové zistenia nesubsumoval pod konkrétnu právnu úpravu obsiahnutú v § 57 Exekučného poriadku, bližšie nevysvetlil, prečo tieto skutočnosti môžu viesť k zastaveniu exekúcie.

Relevantné je aj to, že sťažovateľka argumentovala v odvolaní proti uzneseniu okresného súdu o odklade exekúcie a v iných podaniach v súvislosti s odkladom exekúcie konkrétnymi skutočnosťami, ktoré sa vzťahovali na tieto skutkové zistenia. Vzhľadom na to, že krajský súd (aspoň formálne) zmenil právny dôvod, na základe ktorého povolil odklad exekúcie a rozsah tohto odkladu, bolo nevyhnutné, aby sa s touto argumentáciou sťažovateľky v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadal.

Obligatórnou náležitosťou upovedomenia podľa § 47 ods. 1 Exekučného poriadku nie je uvedenie spôsobu vykonania exekúcie (pozri § 48 Exekučného poriadku). V tomto štádiu exekučného konania často prebieha len zisťovanie majetku povinného, preto spravidla nie je možné, aby upovedomenie podľa § 47 ods. 1 Exekučného poriadku konkrétne identifikovalo zložky majetku povinného, na ktoré sa exekúcia bude vzťahovať, prípadne ktoré budú z exekúcie vyňaté.

Zo súdneho spisu je zrejmé, že súdny exekútor vydal 9. apríla 2009 upovedomenie o spôsobe vykonania exekúcie predajom nehnuteľností podľa § 135 Exekučného poriadku, v ktorom označil nehnuteľnosti, ktorých sa exekúcia má týkať, preto krajský súd mal vyhodnotiť odklad exekúcie ako takej, vo vzťahu ku konkrétnemu spôsobu vedenia exekúcie a aj vo vzťahu ku konkrétnym zložkám majetku v rámci určitého spôsobu vykonania exekúcie (v tomto prípade špecificky vo vzťahu k exekúcii predajom nehnuteľností a tiež predajom nehnuteľností označených v upovedomení podľa § 135 Exekučného poriadku). Mal teda vyhodnotiť existenciu dôvodov odkladu exekúcie vo vzťahu k celému majetku povinných, vo vzťahu k ich nehnuteľnému majetku ako takému a vo vzťahu k nehnuteľnostiam označeným v upovedomení o spôsobe vykonania exekúcie predajom nehnuteľností. Tento postup bol v tomto prípade nevyhnutný vzhľadom na obsah námietok sťažovateľky. Krajský súd námietky sťažovateľky nevyhodnotil, rozhodol len všeobecne o odklade exekúcie predajom nehnuteľností bez toho, aby tento

postup relevantne a preskúmateľne odôvodnil.

Ďalšie pochybenie krajského súdu spočíva v tom, že v napadnutom uznesení nijakým spôsobom neuviedol, aký iný záujem uprednostnil pred záujmom na nútenom výkone rozhodnutia a iného exekučného titulu. V odôvodnení chýba vyhodnotenie rizika nepriaznivých následkov povolenia odkladu exekúcie pre sťažovateľku, vyhodnotenie nepriaznivých následkov nepovolenia odkladu exekúcie pre povinných, porovnanie týchto rizík a zrozumiteľné a preskúmateľné vysvetlenie, ktorý záujem a z akých dôvodov uprednostnil. V predmetnej veci úplne chýba hodnotenie nepriaznivých dôsledkov povolenia odkladu pre sťažovateľku a tiež bližšie vysvetlenie, prečo krajský súd preferoval záujmy povinných.

§ 157 ods. 2 OSP v spojení s § 167 ods. 2 a § 211 ods. 2 OSP treba z hľadiska vyššie uvedených článkov ústavy a dohovoru aj s ohľadom na príslušnú judikatúru ESLP vykladať a uplatňovať tak, že uznesenie krajského súdu ako odvolacieho súdu o odklade exekúcie musí obsahovať v odôvodnení dostatočné a relevantné dôvody, na základe ktorých je vynesené. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať nielen dôvodov, pre ktoré možno očakávať, že exekúcia bude zastavená v zmysle § 57 Exekučného poriadku, ale aj proporcionality medzi odkladom exekúcie a sledovaným legitímnym cieľom všeobecného záujmu, dôsledkov odkladu na postavenie sťažovateľa, ktorý je odkladom výrazne znevýhodnený oproti povinnému, účelu Exekučného poriadku, ktorým je predovšetkým ochrana oprávneného. Ústavný súd zistil, že uvedenými požiadavkami sa krajský súd pri rozhodovaní o odvolaní sťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu o povolení odkladu exekúcie dostatočne neriadil.

V danej veci podkladom pre exekúciu bola notárska zápisnica, v ktorej povinní uznali svoj dlh a súhlasili s jej vykonateľnosťou. Povinní neplnili dobrovoľne svoj dlh, preto sťažovateľka pristúpila k nútenému výkonu – k exekúcii na podklade notárskej zápisnice ako exekučného titulu. Napriek legitímnemu očakávaniu, že bude jej pohľadávka s príslušenstvom úspešne vymožená, pretože vo vlastníctve povinných boli majetkové hodnoty, prevažne nehnuteľnosti, v dostatočnom rozsahu na uspokojenie jej celej pohľadávky, musela strpieť odklad jej uspokojenia bez toho, aby na tento postup boli splnené zákonom predpokladané podmienky, čím došlo k ohrozeniu jej pohľadávky a jej vymožitelnosti.

Ústavný súd sa nezaoberal tým, či sťažovateľka ako oprávnená naozaj utrpela ujmu v dôsledku povolenia odkladu exekúcie predajom nehnuteľností, pretože pre posúdenie, či došlo k zásahu do jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu, bolo takéto zistenie v danej veci bez právneho významu. Podľa názoru ústavného súdu k zásahu do týchto práv sťažovateľky došlo v predmetnej veci už tým, že napriek jej „legitímnemu očakávaniu“ pri splnení podmienok a predpokladov vymedzených procesnými predpismi (Exekučného poriadku) sťažovateľka ako oprávnená v exekúcii nemala k dispozícii ten druh zákonnej ochrany jej vlastníckeho práva, ktorý jej zákon pri takomto prejave vôle poskytuje.

Je nepochybné, že napadnuté uznesenie krajského súdu sa týka základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ktoré podstatne ovplyvňuje a predlžilo dobu realizácie nároku sťažovateľky. Podstata tohto zásahu spočíva v tom, že krajský súd v konaní, v ktorom rozhodoval o odvolaní sťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu o povolení odkladu exekúcie, svojím postupom a rozhodnutím neposkytol rovnakú úroveň ochrany jej vlastníckemu právu, akú poskytol rovnakému právu povinných. V týchto intenciách krajský súd aj pri rozhodovaní o odvolaní sťažovateľky proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o odklade exekúcie mal skúmať pomer rizika zvlášť nepriaznivých následkov spôsobených prípadným neodložením exekúcie povinnému a rizika vážneho ohrozenia oprávneného vyvolaného odkladom exekúcie.

Základné právo sťažovateľky, podľa čl. 20 ods. 1 v spojení s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd namietaným uznesením Krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, porušené boli.

Ústavný súd nevyhovel sťažnosti v časti, v ktorej sťažovateľka žiadala zrušiť

	napadnuté uznesenie krajského súdu z dôvodu, že toto uznesenie už pred rozhodnutím ústavného súdu zaniklo inak.
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	Ústavný súd: PL. ÚS 21/00, I. ÚS 5/00, II. ÚS 143/02, IV. ÚS 292/04, III. ÚS 60/04, III. ÚS 60/04, III. ÚS 60/04, I. ÚS 59/00, III. ÚS 60/04 EŠLP: Garcia Ruiz v. Španielsko z 21. januára 1999- ods. 26 týkajúci sa povinnosti súdov odôvodniť svoje rozhodnutia, PINE VALLEY DEVELOPMENTS LTD. a iní v. Írsko z 29. novembra 1991, PRESSOS COMPANIA NAVIERA S. A. a iní v. Belgicko z 20. novembra 1995

Nálezy – prieťahy v konaní:

spisová značka	IV. ÚS 208/2011
sudca spravodajca	Ľudmila Gajdošíková
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	29. septembra 2011
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka namietala porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov postupom okresného súdu v konaní o náhradu škody spôsobenej orgánmi verejnej moci. Konanie začalo v roku 2003.
ratio decidendi	<p>1. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť veci, spory, predmetom ktorých je rozhodovanie o náhrade škody vzniknutej nesprávnym úradným postupom (ešte podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom v znení neskorších predpisov), patria do bežnej rozhodovacej agendy všeobecných súdov. Podľa názoru ústavného súdu vec nie je právne ani fakticky zložitá; na skutkový a právnu zložitosť nepoukázala ani predsedníčka okresného súdu.</p> <p>2. Čo sa týka správania sťažovateľky ako účastníčky napadnutého konania v procesnom postavení žalovanej, v určitej miere prispela k predĺženiu jeho trvania, a to využívaním procesných úkonov, na ktoré je oprávnená podľa príslušných právnych predpisov, ktoré objektívne vedú k predĺženiu konania. Sťažovateľka tri krát upravovala svoj návrh na rozhodnutie, namietala zaujatosť zákonnej sudkyne a ďalších sudcov okresného súdu, podávala trestné oznámenia na zákonné sudkyne, v dôsledku čoho sa cítili vo veci zaujaté a vec musela byť z tohto dôvodu pridelená novým zákonným sudkyniam.</p> <p>3. Ohľadom kritéria postupu súdu, ústavný súd po posúdení doterajšej osemročnej dĺžky konania považuje za neospravedlnené obdobie nečinnosti od 8. novembra 2005 do februára 2008, keď okresný súd vo veci vôbec nekonal. Neefektívne okresný súd konal aj v prípade, keď nevyužil svoje procesné oprávnenia na získanie vyjadrenia odporcu k návrhu sťažovateľky na začatie konania v určenej lehote.</p> <p>Za neefektívny postup okresného súdu považuje ústavný súd aj prijaté rozhodnutie vo veci samej na pojednávaní bez prítomnosti sťažovateľky, keď krajský súd rozsudok okresného súdu zrušil svojím uznesením a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie pre nedostatky v dokazovaní o preukázaní vzniku zodpovednosti.</p> <p>Základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom okresného súdu v namietanom konaní porušené bolo. Ústavný súd okresnému súdu prikázal, aby konal bez zbytočných prieťahov a považoval priznanie sumy 2 500 € za primerané finančné zadostučinenie.</p>
použité odkazy na relevantnú	***

judikatúru ústavného súdu, ESEF a iných súdov	
---	--

spisová značka	IV. ÚS 394/2011
sudca spravodajca	Ladislav Orosz
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	3. novembra 2011
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov postupom okresného súdu v konaní o náhradu ušlej mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru. Konanie začalo v roku 1991, vec bola pôvodne vedená Mestským súdom v Košiciach.
ratio decidendi	<p>1. Predmetom konania, v ktorom sťažovateľ namieta zbytočné prietahy, je rozhodovanie o nároku na zaplatenie náhrady ušlej mzdy vyplývajúceho z neplatného rozviazania pracovného pomeru. Ústavný súd nepovažuje namietané konanie z právneho hľadiska za zložité, a to aj preto, že takýto typ právnych sporov tvorí štandardnú súčasť rozhodovacej agendy okresných súdov, ani po skutkovej stránke ho nemožno považovať za mimoriadne zložité (a to aj napriek potrebe vykonať vo veci znalecké dokazovanie, ktoré sa v takýchto typoch konaní spravídla vykonáva). V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje aj na skutočnosť, že ani okresný súd vo svojom vyjadrení k sťažnosti neargumentoval skutkovou či právnou zložitou veci.</p> <p>2. Sťažovateľovi ako účastníkovi konania v postavení žalobcu nemožno pripísať žiadny negatívny podiel na doterajšej zjavne neprimeranej dĺžke namietaného konania. Naopak, sťažovateľ bol v doterajšom priebehu konania aktívny, poskytoval okresnému súdu potrebnú súčinnosť a viackrát sa domáhal urýchlenia konania či už urgenciami (5-krát), ako aj sťažnosťou na prietahy v konaní adresovanou predsedovi okresného súdu.</p> <p>3. V súvislosti s hodnotiacim kritériom postupu okresného súdu ústavný súd zdôraznil, že jeho úlohou v tomto konaní bolo posúdiť postup okresného súdu v namietanom konaní len v období od nadobudnutia právoplatnosti nálezu č. k. IV. ÚS 148/03-34 z 26. novembra 2003, t. j. v období od 27. januára 2004, keďže o postupe okresného súdu v predchádzajúcom období už právoplatne rozhodol. Zároveň ale ústavný súd na toto obdobie musel prihliadnúť pri rozhodovaní o určení sumy primeraného finančného zadosťučinenia, a to aj vzhľadom na skutočnosť, že označeným nálezom prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prietahov, pričom okresný súd sa týmto príkazom v ďalšom období zjavne neriadil, čo vyplýva z ďalších zistení ústavného súdu. Aj keď sa činnosť okresného súdu po nadobudnutí právoplatnosti nálezu č. k. IV. ÚS 148/03-34 z 26. novembra 2003 síce čiastočne zlepšila, ale v zásade celé posudzované obdobie (od 27. januára 2003 do dňa rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti) bolo poznačené neefektívnou a nesústredenou činnosťou okresného súdu.</p> <p>Tento záver sa vzťahuje na obdobie, v ktorom okresný súd zabezpečoval vykonanie znaleckého dokazovania, ktoré nariadil 7. februára 2005, pričom znalecký posudok bol podaný až 18. januára 2007 (okresný súd ustanovil najprv znalcov bez potrebnej kvalifikácie pre danú problematiku a nepresne určil tiež otázky súdu na znalca, ako aj rozhodné obdobie na podanie znaleckého posudku, toleroval pasivitu znalca – aj keď ho urgoval, ale nevyužil pritom právne prostriedky, ktoré mu na to poskytuje Občiansky súdny poriadok), a tiež na prvý rozsudok vo veci zo 17. apríla 2007, ktorý krajský súd zrušil z dôvodu skutkových i právnych pochybení okresného súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie a rozhodnutie.</p> <p>Aj po zrušení rozsudku bola činnosť okresného súdu podľa zistení ústavného súdu nesústredená a neefektívna, čo potvrdzuje skutočnosť, že pojednávania nariadené vo veci boli odročené niekoľkokrát v podstate bez prejednávania veci, a možno ich preto považovať za neefektívne. V dôsledku toho nie je vec právoplatne skončená, aj keď okresný súd koná už len o nároku sťažovateľa na náhradu ušlej mzdy z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru, ktoré bolo potom, keď okresný súd rozsudkom</p>

	<p>z 23. septembra 1997 rozhodol, že výpoveď daná sťažovateľovi je neplatná a pracovný pomer trvá aj naďalej, vylúčené na samostatné konanie (toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 5. februára 1999).</p> <p>Namietané konanie trvá v časti, v ktorej bolo vylúčené na samostatné konanie, už viac ako 12 rokov (pričom žaloba bola podaná pred viac ako 20 rokmi), čo je z ústavnoprávneho hľadiska celkom zjavne neprimerané a neakceptovateľné (už aj bez ohľadu na konkrétne okolnosti posudzovanej veci), a to zvlášť vo veci, ktorá sa týka nároku z neplatného skončenia pracovného pomeru, keďže ide o vec, ktorá zo strany vo veci konajúceho súdu vyžaduje osobitnú starostlivosť.</p> <p>Základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom okresného súdu v namietanom konaní porušené boli. Ústavný súd dospel k záveru, že priznanie finančného zadosťučinenia v sume 7 000 € bude v danom prípade primerané konkrétnym okolnostiam posudzovanej veci</p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov</p>	<p>***</p>

Spracovala : Mgr. Gabriela Lacková

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.